

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil sige, at jeg misunder faktisk ikke ministeren, at denne her sag om værdifastsættelse af elforsyningsselskaber var en af de første sager, der havnede på ministerens bord, da han var ny minister med et meget stort ministerium. Der er ingen tvivl om, at det er en af de sager, som det tager tid at sætte sig ind i. Den er vanskeligt gennemskuelig, så det har ikke været lette vilkår.

Men jeg vil også godt sige, at når ministeren så står heroppe og siger for et stykke tid siden, at denne sag udelukkende er et spørgsmål om kommunal økonomi og intet har med elforsyningsloven at gøre, så er det altså mildt sagt urigtigt.

Reguleringen af priserne er jo fastsat i elforsyningsloven, og medmindre jeg er blevet fuldstændig præsenil, hvilket selvfølgelig ikke helt kan udelukkes, så erindrings jeg altså, at ministeren selv udstedte en bekendtgørelse om § 69 i elforsyningsloven, om reglerne for beregning af driftsmæssige afskrivninger og for opgørelse af virksomhedernes kapital, herunder eventuel indskudskapital. Det var engang i foråret, altså i foråret 2002, ministeren udstedte den, så derfor er det jo ikke rigtigt, at det her intet har med elforsyningsloven at gøre.

Kl. 19.20

Ministeren understreger også, at det her er bare Energitilsynet, Energitilsynet, som jo er fuldstændig uafhængigt af ministeren. Nu er det jo altså sådan, at Energitilsynet altså ikke var mere end en armslængde væk fra ministeren, da ministeren i januar, tror jeg det var, også i 2002, nedsatte en arbejdsgruppe bestående af folk fra Energitilsynet, nogle fra Kammeradvokaten – der jo er en almindelig advokatvirksomhed – og nogle fra ministeriet selv, som skulle se på, hvordan man egentlig fastlagde det her.

Jeg havde den forestilling, og det var vi flere der havde, at så ville ministeren selvfølgelig bruge sin mulighed for at fastlægge regler for det. Men hvad gjorde ministeren? Jo, i stedet for sagde han: Den her arbejdsgruppe er kommet frem til det her, og så følger jeg mig efter arbejdsgruppen og fastsætter reglerne, sådan som den har gjort det.

Det er tydeligt, hvis man orker at læse dokumentet, som selvfølgelig er vanskeligt tilgængeligt og langt og svært, at så har han været under et enormt pres af energisektoren. Dansk Energi har givet fuldstændig klart til kende, at de accepterer overhovedet ikke § 37 i elforsyningsloven. De accepterer simpelt hen ikke, at der kan

ske en modregning i bloktilskuddet, så de har pustet sig op til de helt store højder i denne her sag. Så jeg er da ikke i tvivl om, at ministeren har været under et meget, meget hårdt pres.

Vi forsøgte dengang at få ministeren til at gå i forhandlinger om værdifastsættelsen, som jo ikke er en lille, banal sag. Mit bedste billede på det er en person, der for et par år siden skrev en kronik om energibesparelser, som hed som overskrift »Sluk lyset og tag en tur med jumbojetten«.

Proportionerne i det her er jo ligesådan. Vi forhandler om mange ting, men her er der de store værdier på spil, så det ville jo være oplagt, at ministeren sagde, at her må jeg gå i forhandling.

Jeg vil da godt sige, at selv om ministeren dengang afviste det, så vil jeg i hvert tilfælde sige, at det kunne jo være, det var sket under indtryk af, at det var en svær sag, at det var nyt. Man skal jo aldrig være så klog, at man ikke kan blive klogere i en sag, så jeg vil da sige, at jeg synes, det ville være fornuftigt, hvis ministeren fandt en eller anden måde at indlede forhandlinger om værdifastsættelsen på frem for bare at lade det her køre og så håbe, at det går over, for det går ikke over af sig selv. Det er jo sagen. Det forsvinder jo ikke. Det kommer jo igen og igen og igen og igen.

Det her kan blive en af den slags sager for ministeren, som simpelt hen ikke er til at få af ærmet, og derfor tror jeg, det er væsentlig klogere at sige: Lad mig da så forhandle. Vi skal til gengæld nok lade være med at hovere i denne her sag. Om ikke andet så beder jeg venligst ministeren sove på det og forhåbentlig give os et konstruktivt svar tilbage. Så kan ministeren måske undgå, at sagen kommer igen og igen og igen og igen med en frygtelig rekyl.

Martin Lidegaard (RV):

I Det Radikale Venstre er vi ikke overbevist om, at det lovforslag, vi er med til at fremsætte her, er den endelige løsning på strukturproblemerne i den danske elsektor. Det er det ikke, men vi har følt, at vi var nødt til at forsøge at medvirke til at sætte en, om jeg så må sige, prop i hullet for at tvinge, kan man sige, regeringspartierne til at se i øjnene, at der er et flertal i øjeblikket – ser det ud til – som ønsker en mere varig løsning end den, der tegner sig for øjeblikket. De problemer, som vi ser, er følgende tre:

Det første er: Vi har nu haft finansministeren i samråd i halvanden time i formiddags, og vi har